

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασιλίδης

Μέρος 14

Για να μην πολυλογούμε εκείνη τη χρονιά δούλεψα σκληρά για το Φεστιβάλ, δεν άφηνα εκδήλωση για εκδήλωση, γέμισε ο «Κόσμος» με ρεπορτάζ και φωτογραφίες του Μιχάλη Κάλλη που είχαμε γίνει κολλητοί, η συνεργασία μου με τον Νίκο Παπανικήτα ήταν στενή και δημιουργήθηκε μια πολύχρονη γνωριμία που μέχρι «κουμπάρους» μάς έκαναν.

Τον Παπανικήτα δεν υποστήριζα επειδή είναι Συμιακός, αλλά επειδή είχε όραμα για την Κοινότητα και την παροικία, που το έβαζε πάνω από το προσωπικό του συμφέρον και πολιτικές σκοπιμότητες. Εζησα από κοντά την αγωνία του και της οικογένειάς του όταν παλιοί φίλοι και σύντροφοι στράφηκαν εναντίον του και θαύμασα τη λεβεντιά με την οποία τους αντιμετώπισε, όπως ο Δανάλης που κι αυτός έδειξε αρχηγικό ανάστημα όταν χρειάστηκε και μακάρι να του έμοιαζαν άλλοι.

Πιστεύοντας, λοιπόν, ότι έκτισα γέφυρες με την Κοινότητα και πως εκτιμήθηκε η δουλειά μου για το Φεστιβάλ, πήγα για να καλύψω την ετήσια γενική συνέλευση του ιστορικού φορέα, αλλά είχα πέσει έξω στις εκτιμήσεις μου επειδή δεν γνώριζα ότι ήμουν πια ο στόχος αυτών που αντιπολιτεύονταν τον Δανάλη και τον Παπανικήτα. Βρισκόμουν όρθιος κοντά στις τελευταίες καρέκλες της αίθουσας και πρόσεξα ότι με είχαν δει ο Δανάλης και ο Παπανικήτας χωρίς να πούν τίποτε, αλλά μετά από λίγο κάποιο μέλος πηγαίνει στην έδρα, μιλά στον Δανάλη και τον Παπανικήτα, οι οποίοι έστρεψαν το βλέμμα τους σ' εμένα και μόνο τότε καταλάβα ότι είχα πρόβλημα. Πραγματικά, ο Δανάλης είπε ότι υπήρχε ένσταση για την παρουσία μου στη συνέλευση και ζήτησε να γίνει ψηφοφορία για ν' αποφασιστεί αν θα παραμείνω ή θα φύγω, αλλά στο μεταξύ έπρεπε να βγω έξω. Όπως και έγινε, μέχρι που κάποιο μέλος του συμβουλίου μου είπε ότι δεν μπορώ να επιστρέψω στην αίθουσα επειδή δεν είμαι μέλος.

Παρόμοιο επεισόδιο συνέβη και στην Αρχιεπισκοπή, όταν σε συνέδριο της Κληρικολαϊκής στον Άγιο Σπυρίδωνα πήγα με το μαγνητοφώνάκι μου για να καταγράψω τα τεκταινόμενα και με πλησίασε ένας ιερέας για να με ρωτήσει από πού είμαι. Επειδή με είχε δει πολλές φορές στον «Κόσμο» και πίστευα ότι με θυμάται, νόμιζα ότι αστειεύοταν και ανταποκρινόμενος τού είπα ότι είμαι από τον... «Κήρυκα»(!)

«Εξω!» μου λέει και συνεχίζοντας το καλαμπού-

ρι εγώ τού απάντησα «δεν πάω πουθενά», αλλά ο ιερέας ήταν ανένδοτος: «Κατάλαβες τι σου είπα; Εξω!» επανέλαβε αγριεμένα και συνειδητοποίησα ότι δεν αστειεύεται καθόλου, οπότε τον ρώτησα αν γνωρίζει ποιός είμαι.

«Δεν με ενδιαφέρει ποιός είσαι, να σηκωθείς να φύγεις», μου λέει και τότε υποχρεώθηκα να τού αποκαλύψω ποιός είμαι, οπότε με έσπρωξε ελαφρά και με απείλησε χαμογελώντας πια «αυτό θα μου το πληρώσεις!»

Όταν γράφεις ένα ρεπορτάζ ύστερα από σαράντα χρόνια χωρίς να έχεις κρατήσει σημειώσεις αναπόφευκτα θα σου διαφύγουν κάποιες λεπτομέρειες και αυτό έχει συμβεί σε λίγες -ελλιπείς- περιπτώσεις σ' αυτή την «Αναδρομή στο παρελθόν» που γράφω από μνήμης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι ασυγχώρητα δεν ανέφερα τους φωτορεπόρτερ του παροικιακού Τύπου δεκαετίες ολόκληρες, τα αδέρφια Παναγιώτη (Πίτερ), τον Γιώργο και τον Σπύρο Παναγόπουλο, που με τον φακό τους έχουν καταγράψει την ιστορία της παροικίας πολύ καλύτερα από τα δικά μας ρεπορτάζ και δυστυχώς δεν έχει εκτιμηθεί η μεγάλη προσφορά τους. Ο δημοφιλέστατος στην παροικία, Παναγιώτης (Πίτερ) Παναγόπουλος, «κρέμασε» τη φωτογραφική μηχανή του και αποσύρθηκε ταπεινά χωρίς καμία μνεία, χωρίς καμία επιβράβευση για τις δεκαετίες από τη ζωή του που αφιέρωσε στον Τύπο. Ούτε εμείς, που θα έπρεπε να ξέρουμε καλύτερα, είμαστε άμοιροι ευθυνών, επειδή θεωρούμε τους φωτογράφους σαν επέκταση τού ρόλου μας, σαν κάτι δεδομένο. Όμως, χωρίς τους φωτογράφους γενικά και θα ήθελα να αναφέρω ειδικά τον φιλότιμο συνεργάτη μου και καλό φίλο, Μιχάλη Κάλλη, η ιστορία που καταγράφουμε θα ήταν ελλιπής.

Δυστυχώς, ο πρόεδρος της Ανω Κρύας Βρύσης που θέλει τη φωτογραφία του στην εφημερίδα δεν μπορεί να καταλάβει ότι ο φωτογράφος θα χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητό του, θα καύσει βενζίνη και θα χάσει το χρόνο του, πολλές φορές χωρίς ούτε ένα «ευχαριστώ». Το έχω γράψει πολλές φορές και θα το επαναλάβω: σεβαστείτε τους φωτογράφους μας, ακόμη και αν ανεβαίνουν πάνω στις καρέκλες για να σάς απαθανάτισουν, ακόμη και αν γίνονται «ενοχλητικοί» για να σάς εξυπηρετήσουν ΔΩΡΕΑΝ! Αφού δεν είναι υποχρεωτικό ν' αγοράσετε φωτογραφίες τους όπως θα έπρεπε για

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σε βόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα τού καφέ”.

να τους αποζημιώσετε, τουλάχιστον συμπεριφερθείτε τους με κατανόηση και βοηθείστε στο δύσκολο έργο τους προσφέροντας ένα πιάτο φαγητό και ένα ποτό...

***Σήμερα θέλω να διορθώσω ακόμη μια παράλειψη. Στο προηγούμενο κεφάλαιο, όταν αναφέρθηκα στους πρώτους συνεργάτες τού «Κόσμου» δεν έγραψα ότι πρώτος διευθυντής τού διαφημιστικού τμήματος ήταν ο γνωστός για την πολύχρονη και πολυσχιδή δράση του στην παροικία, Γιώργος Αντωνίου. Sorry! Αν έχετε εντοπίσει και άλλες παρόμοιες παραλείψεις, ενημερώστε με και από καθήκον θα επανορθώσω.

Το 1989, λοιπόν, άρχισα μια νέα καριέρα στον παροικιακό Τύπο, αυτή τη φορά σαν συντάκτης και σχεδόν αμέσως είχα μελετάδες με ιερείς και κοινοτικούς, όμως δεν μπορούσα να διαλέξω καλύτερη περίοδο γιατί η παροικία, ή για να ακριβολογούμε οι φορείς της Αρχιεπισκοπής και η Κοινότητα βρίσκονταν σε μια εποχή δημιουργίας, ενώ και το λεγόμενο «εκκλησιαστικό» προς στιγμήν τουλάχιστον φαινόταν να είναι κοντά στη λύση του.

Όπως έγραψα, μια από τις πρώτες μου ενέργειες ήταν να κτίσουμε γέφυρες με την Κοινότητα και αυτό ενόχλησε κάποιους κύκλους στην Αρχιεπισκοπή, στην ίδια την Κοινότητα και προπαντός τους αντιπάλους μας που άρχισαν τις επιθέσεις για να πλήξουν την αξιοπιστία μας, ότι δήθεν οι προθέσεις μας δεν ήταν ειλικρινείς. Όταν υπέβαλα αίτηση για να γίνω μέλος της Κοινότητας υπήρξαν έντονες αντιρρήσεις, ενώ οι πρώην «φίλοι» και συνεργάτες μου στον «Κήρυκα», «Στυλιανοπαίδι» με ανέβαζαν, «παπαδοπαίδι» και «εξαπτερυγο» με κατέβαζαν και ο εκδότης του, σε μια τυχαία συνάντησή μας στο Tom Mann Theatre μου είπε ότι τα άρθρα μου έγραφε ο Αρχιεπίσκοπος. Λες και αν τα άρθρα μου είχαν την ποιότητα γραφής τού Στυλιανού, θα εργαζόμουν στο Σίδνεϊ και όχι σε μια από τις μεγάλες εφημερίδες της Αθήνας!

Όμως, παρόλο που κτιζαμε γέφυρες με την Κοινότητα, πρόθεσή μας δεν ήταν να βλάψουμε τις καλές σχέσεις μας με την Αρχιεπισκοπή επειδή θα ήταν παράλογο γι' αυτό συνάντησα πρώτη φορά τον Στυλιανό, περίπου 15 χρόνια μετά την αφίξή του στην Αυστραλία.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:
Συμφωνία στην Αθήνα